

Chương một

CÂU CHUYỆN NÀY KHÔNG BẮT ĐẦU VỚI CẬU BÉ DÒNG SÔNG. Mà như bao chuyện khác, mở đầu với ông nội và bơi lội. Chỉ sau này, khi ngẫm lại, cô bé mới vỡ lẽ rằng, kì lạ sao đó, Cậu Bé Dòng Sông đã là một phần trong cô, ngay từ đầu, tựa một ảo ảnh trong mơ.

Mà giấc mơ ấy chính là cuộc đời cô.

Chín rưỡi sáng, chưa gì hồ bơi đã đông nghịt. Nghỉ hè có mỗi chuyện này là chán, những ngày nóng thế này càng ngán hơn, nhưng cô nhóc biết chẳng nên cần nhân: cô đã ở đây từ sáu rưỡi, cùng hội bơi lội sừng sỏ quen mặt, thông thả bơi được chừng sáu cây mà chẳng bị ai quấy quả.

Nhưng cô bé lại vẫn cầu nhàu, chỉ riêng nhìn mấy người kia quơ quào như bầy chuột *lemming* đã muốn điên tiết, muốn hét lên. Cô chưa muốn lên bờ, còn lâu. Cô còn dư sức và muốn bơi cho đã.

Cô bé bám dính làn bơi, quyết tâm chinh phục hết vòng này đến vòng kia, cố tâng lờ tiếng đập nước của mấy tay bơi khác. Bình thường, nếu cô cứ cố bơi tới bơi lui chỉ một làn, không dừng nghỉ hay đổi hướng, mấy người khác trong hồ dường như đồng loạt chấp nhận không gian ấy thuộc về cô và nhường luôn. Nhưng hôm nay phép ấy không hiệu nghiệm: đám đông như thể hò nhau nhảy xuống. Chừng hai mươi phút nữa cô bé sẽ chịu hết nổi.

Cô vào tư thế sẵn sàng rồi lao tới, thở ra theo nhịp quạt tay quen thuộc, đều như tiếng đồng hồ đánh chuông. Vì cần thêm ôxy, cô ngẩng lên, hít sâu, chúm xuống và thở ra chậm rãi, đều đặn từng chút, bong bóng vờn quanh môi như những chú cá nhỏ.

Cô yêu nhịp điệu này, cần nhịp điệu này. Nhịp điệu giữ đầu óc tỉnh táo khi những dòng suy nghĩ bắt đầu lan man. Thi thoảng, lúc mọi thứ đang tốt đẹp và cô bé thấy tự tin, vui vẻ, sẵn lòng thả trôi suy nghĩ. Phải khi mệt mỏi, yếu đuối hoặc lo lắng về ông nội, cô sẽ tập trung vào nhịp điệu, nhịp điệu giúp cô bình tâm, đôi lúc cả khi không bơi.

Nhưng cô bé luôn bơi, cô cần bơi làm sao. Tước quyền bơi lội với cô chẳng khác nào chết đuối. Cô yêu sự mạnh mẽ và tốc độ, yêu cảm giác được tỏa sáng lấp lánh giữa trùng trùng bọt nước, yêu cả sự cô lập tâm thức kì lạ trong kén nước này. Ý chí quan trọng chẳng kém kĩ

thuật khi bơi đường trường, và cô biết mình đáp ứng tốt cả hai. Hiện tại, tất cả những gì cô cần để mài cho ý chí ấy rục rữa là một thử thách bơi lội thật đáng gờm, thật thách thức, thử thách mà mãi về sau cô có thể tự hào.

Cô nghe tiếng ông nội gọi: “Tiếp tục đi, Jess!”

Cô ngược nhìn ông khi lướt qua và mỉm cười. Cô hiểu “tiếp tục đi” nghĩa là gì. Ông nội yêu dấu ơi, ông mới ở đây nhôn hai chục phút mà đã chán rồi. Đáng ra ông phải biết, ông qua mặt được ai chứ sao qua mặt được cháu gái mình. Trừ khi vẽ tranh ra, ông thường chẳng chăm chú được bao lâu, tính ông hay sốt ruột. Vậy mà không hiểu sao ông luôn thích đến xem cháu gái bơi.

Cô bơi tới cuối hồ, quay lại và đập mạnh vào thành bể, rồi ngược tìm ông nội. Ông lang thang đến đầu bể nông và đứng ngó tụi trẻ con. Ông nóng lòng ra về lắm rồi, nhưng chắc cô có thể cố bơi thêm vài vòng cho thỏa. Cô hụp đầu lao về phía ông, chợt cảm thấy hơi lo lắng. Lũ trẻ con ở đoạn nước nông đứng chặn làn bơi của cô, vội tách ra ngay khi cô đến gần. Cô chen vào giữa chúng, tự hỏi có nên dừng lại không.

Ông nội lại cất tiếng: “Không sao đâu, Jess. Tiếp tục đi.”

Cô đập vào tường và quay người bơi tiếp, rồi bỗng thấy nóng ruột. Có gì không ổn, nhưng cô không tài nào nghĩ ra. Câu ông nói vang vọng trong đầu: *không sao đâu, không sao đâu*. Cô biết rõ tính ông nội mâu thuẫn, nên

chợt hiểu ra ông đang cố giấu điều gì. Ông cứng đầu, dễ tự ái, ông luôn bảo rằng không sao đâu.

Nhất là khi chuyện có sao.

Cô dùng quạt tay để đứng nước, đảo đạc tìm ông. Thấy rồi, ông vẫn đang ở đoạn nước nông ngắm lũ trẻ con. Trông ông bình thường, không khác gì trước đây. Chỉ chán ngấy ra thôi. Chắc cô lo hão. Ông thấy cô, liền giơ tay vẫy.

Thế rồi, cô kinh hoảng: ông ôm siết ngực và ngã xuống hồ bơi.

* * *

Bệnh viện cố giữ ông được ba ngày. Đáng ra ông phải ở thêm lâu lâu, nhưng tính ông thế đấy, ngay khi thấy đỡ đỡ, ông gọi tắc xi và tự xuất viện trước sự khiếp đảm của bác sĩ, y tá cùng sự phản đối kịch liệt của chú tài xế vì sợ cần câu cơm của mình thành xe tang. Theo lời ông nói với vị bác sĩ đang tức giận thì cả nhà sẽ đi nghỉ vào ngày hai mươi tháng Tám, và vì hôm nay là ngày mười chín, ông cần về soạn đồ.

Thế là ông về.

Cô biết thế là không hay rồi. Tuy cô rất nhớ ông, nhưng khi ông vừa về, cô biết ngay rằng lần này ý chí đã đánh lừa cả ông. Ông xuất hiện trước cửa, chỉ còn da bọc

xương, và cả nhà lập tức bắt ông đi nằm. Trông ông còn chẳng đủ sức cử động chứ đừng nói là đi nghỉ mát.

Sáng hôm sau, ông nội quả quyết quá nên cả nhà đành soạn đồ, tất nhiên là chỉ sau khi bố thuyết phục được ông đồng ý cho cả nhà gọi bác sĩ Phelps. Jess quý bác sĩ Phelps, nhưng cô bé lên phòng khi nghe tiếng bác ấy ngoài cửa. Cô biết kết quả sẽ thế nào: một khi ông nội đã quyết, chắc chắn sẽ làm, nếu ông muốn đi nghỉ mát, không ai có thể nói hay làm gì khiến ông đổi ý. Nên bác sĩ Phelps, dù rất tốt bụng, cũng sẽ phải bó tay ra về thôi.

Jess ngồi xuống bàn, nhìn chăm chăm dãy huy chương bơi lội trên kệ sách, cùng mấy tấm thiệp sinh nhật dựng giữa chúng, nổi bật nhất là tấm thiệp cỡ lớn của ông nội ghi lời chúc thật buồn cười. Nhưng giờ đây, cả huy chương bơi lội lẫn sinh nhật tuổi mười lăm đều chẳng nghĩa lí gì.

Cô bé cau có liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đường sá sớm đã đông nghịt nghìn nghịt xe hơi, xe buýt và tắc xi, chen nhau chạy về phía trung tâm thành phố. Điềm báo rằng kì nghỉ tuyệt vời xem ra ngoài tầm với.

Một lúc sau, Jess nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Mẹ vào đi ạ.” Cô bé nói, không quay đầu lại.

Mẹ bước vào, nhẹ đặt tay lên vai con gái.

“Con nhận ra tiếng gõ cửa của cả nhà à?”

Jess ngẩng nhìn mẹ, khẽ gượng cười.

“Chắc vậy ạ. Bác sĩ Phelps đi chưa ạ?”

“Rồi.”

“Ông nội có xấu tính với bác ấy không, mẹ?”

“Không xấu tính. Chỉ là... con biết đấy...”

“Cư xử kiểu ông nội.”

Mẹ bật cười.

“Ừ. Kiểu ông nội.”

“Nghĩa là nhà ta vẫn sẽ đi nghỉ mát ạ?”

“Phải.”

Jess thờ dãi.

“Ông không nên xuất viện về nhà. Còn nhà ta không nên đi nghỉ mát. Ông không đủ khỏe.”

“Mẹ biết. Nhưng con đừng bi quan. Khéo ông con cứng đầu tới mức cố khỏe như vâm ngay tắp lự chỉ để nhà ta thấy mình đã sai ấy chứ.”

Jess cau có nhìn xuống bàn.

“Con vẫn nghĩ ông nên ở viện.”

“Ồ, con chẳng lay chuyển ông được đâu.” Mẹ nói. “Con biết tính ông mà. Bố mẹ cũng không thích thú gì. Lỡ ông đổ bệnh lúc cả nhà đang nghỉ mát thì e khó tìm được bệnh viện. Nghe bảo khu đó hẻo lánh lắm. Nhưng ông cứ khăng khăng đòi đi, nên nhà ta đành mong kì nghỉ sẽ giúp ông khỏe hơn vậy.”

“Ông cần nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Con đi mà nói với ông. Mà thôi, con chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ.”

“Giỏi lắm.” Đột nhiên, mẹ rướn lên. “Jess, hãy khích lệ bố con thật nhiều nhé. Mẹ biết thể nào con cũng làm thể, nhưng nhớ nha, con buồn một thì bố buồn mười. Nhất trí không? Hẹn gặp con dưới nhà.”

Mẹ hôn Jess rồi rời phòng, và cô ngẫm lại những lời mẹ vừa nói. Mẹ nói đúng, dĩ nhiên: ắt hẳn bố buồn hơn cô nhiều, vì bố là con trai của ông nội, lại còn là con trai duy nhất, dẫu cả hai khắc khổ liên miên. Nhưng cũng chẳng khó hiểu: họ khác nhau hoàn toàn, một người cực kì độc lập và tham vọng, người còn lại ôn hòa và an phận.

Cô bé liếc ra ngoài cửa sổ và thấy bố đang đứng gần hộp đựng đồ lên nóc xe. Cô bất giác mỉm cười. Tham vọng của bố chỉ đến thế: tự chế đồ gia dụng, nhưng chưa lần nào thành công. Bố thích lắp ráp, chế tạo. Việc tự tay mày mò dường như giúp bố vợ bớt căng thẳng sau một ngày giảng dạy, dù mỗi khi bố chế tạo thứ gì là món đồ xui xẻo ấy luôn trông như thể không hề muốn được tạo ra.

Hộp đựng đồ trên nóc xe cũng không ngoại lệ, và kể cả mọi người có gọi đùa cái hộp đó là “quan tài”, Jess cũng chẳng cảm thấy khác hơn.

Bố quay vào nhà, giây lát sau, cô nghe tiếng bố vừa gọi vừa bước lên cầu thang.

“Jess ơi. Chuẩn bị đồ xong chưa con?”

Cô bé nhấc va li, vội vã chạy tới mở cửa và thấy bố đang đứng đợi.

“Để bố xách cho.” Bố nói.

“Thôi ạ.”

“Không sao, nào.” Bố vói tay về phía chiếc va li, rồi đột ngột, như chợt nổi hứng, đổi sang vòng tay ôm cô vào lòng. Cô ngược nhìn, chờ nghe bố nói, nhưng không, bố chỉ ôm cô, mắt nhìn xa xăm, và – cũng đột ngột như vừa nãy – bố buông cô ra.

“Lâu lắm rồi mới thấy con nghỉ bơi.” Bố bảo.

“Tự dưng con không có hứng ạ.”

“Bố biết.”

Bố xách va li và bước xuống cầu thang. Cô bé lẻo đẻo theo sau, cố nhìn biểu cảm trên khuôn mặt bố nhưng không thể.

“Từ đây đến đó mất bao lâu ạ?” Cô hỏi.

“Khó nói lắm, bố chưa đi bao giờ. Chắc đường đông nên sẽ hơi chậm. Nơi ấy khá heo hút. Theo bản đồ thì nó cách xa phố thị hàng chục dặm, đường rất khó đi.” Bố cúi nhìn đồng hồ. “Nhà mình khó mà tới nơi trước khi trời tối.”

Bố dùng dưới chân cầu thang và đặt va li của cô bên cạnh các va li khác. Rồi mẹ ló ra từ cửa bếp.

“Quan tài yên vị trên nóc xe chưa?” Mẹ hỏi.

Bố nhăn nhó.

“Rồi. Nhưng em này, đừng gọi như vậy được không?”

“Bố không để ý đâu, anh.” Mẹ đáp. “Chính bố đâu
tên gọi thế mà.”

Bố nhìn mẹ.

“Ý anh không nhắc đến bố.”

Ánh mắt mẹ lập tức dịu đi.

“Ta sẽ gọi là hộp đựng đồ.” Mẹ khẽ nói. “Jess, con ra
hỏi thăm ông nội giúp mẹ nhé?”

Ông nội đang ngồi trên chiếc ghế yêu thích trong
phòng khách, đầu nghiêng nghiêng, và mới đầu cô tưởng
ông đang ngủ. Rồi cô thấy mắt ông lóe lên.

“Ông sao rồi ạ?” Cô hỏi.

“Vẫn đang trốn nhân viên nhà tang lễ. Xếp quan tài
xong chưa?”

Cô bé cười khúc khích.

“Bố mới lắp lên xe rồi ạ. Nhưng cháu hỏi thật đấy ạ,
ông thấy trong người sao rồi?”

“Khỏe.” Ông liếc cô, nháy mắt. “Miễn cháu còn ở đây.”

Cô bé quay đi, cố không để ông thấy mình buồn
cõ nào khi nhìn ông ốm yếu thế này. Ông nội của Jess
mạnh mẽ, hăng hái, nhiệt huyết dù tuổi đã cao. Cô thấy

bất công vô cùng nếu nhìn ông khác đi, cố không nghĩ
đến điều mình e sợ nhất.

“Ông chắc ông còn nhớ đường chứ?” Cô bé hỏi.

“Đương nhiên. Quê ông mà.”

“Nhưng hồi rời quê ông mới mười lăm tuổi.”

“Phải. Bằng tuổi cháu bây giờ.”

“Và ông không quay lại lần nào. Nên mọi thứ sẽ
khác hẳn.”

Ông khịt mũi.

“Ông nhớ mà. Cháu cũng sẽ không quên thành phố
này, đúng không?”

Cô cụp mắt.

Sao ông nội có thể khiến người ta vừa an lòng vừa
lo lắng đến vậy? Ông như tảng lờ tình trạng của mình.
Ông luôn gan dạ, hoặc chí ít là tỏ ra như thế, nhưng đầu
đó trong thâm tâm, ông hẳn đã nghĩ về kết cục xấu nhất
trong tất thảy – điều luôn lờn vờn trong tâm trí cô và
chắc chắn là cả tâm trí mẹ lẫn bố, nhưng không ai dám
nhắc tới.

Cô thấy bố đứng ở cửa.

“Bố ổn không ạ?” Bố cô nói. “Jess đang chăm sóc
bố ạ?”

Cô ước gì bố không nâng tông giọng mỗi lần nói
chuyện với ông nội. Bố mới bắt đầu tăng âm lượng giọng